

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó hivatalból
3 korona utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, június 9.
1867.

10. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
fizetelpeldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:

Magyarutca 1. sz.

Írta küldendő mindentéle kéziratt,
mely Ludas Matyinak van
száma.

A koronázáskor.

Ős Buda és Pest ünnepélyre készül . . .
Koronázni fog az a magyar nép, —
Melynek pusztulás jutott osztályrészül,
S több század óta a sas körme tép.
Vár, hid, ház, utca diadalivekkel . . .
Mind magyar színben lobogva ünnepel

Hódol im a nép, lelkesülve ujong,
S le látszik reá hajlani az ég —
S midőn a tenger „Éljen!” fel fel harsong :
Az örömhangozt kettőzteti még. —
De lelkem mélyén aggodalmak kelnek —
S nem tudok hinni a legszebb reggelnek.

Fénylett már Budán sokszor ilyen pompa,
De pillanatig tartott az öröm —
Utánok mindjárt benyomult e honba . . .
Áldás gyanánt — nyomor és az üröm. —
Láttam már én sok aranyozott felhőket,
S már az nap hallám menydörgeni őket.

Alig esillámlott fel kissé Kustozza! —
Mutatta fogát az osztrák kormány . . .
Hogy a mit ígért, azt mind visszahuzza . . .
S gázolva legyen minden alkotmány.
Így a hatalom s győzelem kezében —
Csupán eszköz a népjog ellenében.

De hogy a porosz felkelt Sadovánál,
S Bécs alá csapott a had menyköve.
Mehuzván magát a kapufélfánál,
Egy kissé megint eszére jöve.
Vivtunk, — de német ellen a németért!
S ezer milliót vesztenk, és mennyi vért?

Még fülig, torkig uszunk a veszélyben,
Alkotmányunk is csak fél lábón jár,
Mint nagy hatalom a német egységben
Minket is újabb harezba kever már. —
Oh az a Rajna — az a német egység!
Frank, angol s pápák által font szövetség.

Ha győz, — mutatja hogy bőribe nem fér,
Hamburg s Pontus közt minden az övé.
Moltke! Tyrol és Schweizba hegyeket mér
S ott akar határt, hol a Balt övé.
Mintha a Duna a meddig csak folya . .
Magyar, Szerb, Oláh mind németé volna.

És ha itt vagy ott győzedelmet nyer —
A magyar nemzet elszánt tábora :
Németé a hír — ám magyaré a vér!
És nem virulhat fel aranykora. —
Mig az osztráknak jól megyen a dolga,
Az osztrák az úr — a magyar csak szolga.

De mig egy édes álomban merengek, —
„Székel im Budán a magyar király!
És vele együtt (a miért esengek)
Magyar szabadság és népjog visszazáll; —
S dicső királynénk magyar udvarában,
Fénylik mint gyémánt a magyar hazában.

E nélkül minden csalódás, — s hiában!
Igerhetsz mindent, pénzt, vért, életet; !
Nem fogsz láthatni soha e hazában . . .
Jóllétet, nyugtot, kedvet, örömet.
Esküszöm! ennek így kell . . meg kell lenni! —
Vagy a mit látok, minden . . semmi, semmi!

Egy ősz lantos.

Eredeti levelek.

XIII.

Téns uram.

Na galambom nem haragszom már a horvátokra, azt is is meg bántam, hogy cselekedtem, a mit a mult héten ígértem nekik, — hisz téns uram! most látom én hogy mi jóba török ezek a fejöket, hisz olyan igazságok van ükeméknek abba, hogy velünk nem akarnak csatlakozni, mint a napfény; mert nem bolondok, hogy ők is csak ugy potyára oda adják azt a régi jussokat mint mink — cselekedtük. — Jól teszik, ha nem hagynak ki kapni magukon, lám téns uram ahun van ni — nem bír a német vüllök, mert eszük van, de bezzeg minket magyarokat megfoghat már ezután a német még eszímával is, mint a majmot a hogy szokás fogni. —

Na téns uram olvastam Kossuth Lajos tekin tetés uram ü kigyelme levelét is, jajj teremő Isten be gyönyörűségesen ki teremti az igasságot, bezzeg rá beszél a lelkire Deák téns uramnak, hogy színt ugy tót ágast áll az emberbe a lelkiismeret tölle; — de hát már mihaszna? — ugy is czupász már Magyarországnak, nyakig vagyunk a lébe, esüstül nyeljük a boldogságot, de hiszen majd ha mindenfélle bolondságnak vége lesz, majd józanná tesz a pótlék nyavaja, ne féljék kigyelmed!

Olvastam a 48 numerosos ujságból Deák téns uram válaszát is a Kossuth levelére, de hát lássa kigyelmed! nem válasz vót a még sem, hanem Deák téns uram csak ugy tintaszóval eltalálta gondolkozni magát, de hát az is csak ugy van írva hogy „minek utánna, annak utánna, miképpen hogy, nemkülönbben mindazon által, különösön pedig len elég az hozzá hogy ugy biz az. — már pedig én az ilyen válaszra csak azt mondom, hogy mikor ilyet ír az ember — ugy képzelem én azt, mint mikor a csirke a csepübe lép, oszt tipeg topog, rá meg mellé nagyon si-

pog, oszt még sem tud hát a maga baján segíteni. — Na de hiszen téns uram, nagy baj is az mikor az ember ugy bal kézzel dolgozik, a jobbikkal meg a más ember szemét fogja bé. —

Pünkösd napjára meg lesz hát a koronázás uggyi téns uram? bizony ideje már hogy egyszer meg legyek, mert elhidje kigyelmed hogy a hosszú létániának unalom a vége; — ha én fináncz vónék most, azt a sok ujságirót mind megfinánczolnám, a miért a németek olyan jó tárgyat adtak nekik az írásra, mert ha e nem volna, nem tudnának egyébről mint a krumpli csirázásról, szunyog tolyásról, meg a Trattner Károlyi tipugrafiájáról írni.

Lesz hát piros Pünkösd napjára magyar király? — az Isten éltesse, hanem hát, hm —! — hm —! — hm —! téns uram! mit is akartam mondani? nohát ebbe a nagy szárazságban elette a hernyó a körti fát, meg a sipoly elhatalmasodott a rozsba téns uram. hm. —

No téns uram, most már meg egyet komendálok kigyelmednek, — hát nézze kérem szeretettel ha ugy történetesen az országgyűlésre be megy kigyelmed, ugyan ne sajnálja felemlíteni, hogy jó volna megválasztani Görgei hadügyminiszternek, mert egy embernek ugy is nehéz két hivatal egyszerre, oszt ez az ember meg már erre a mesterségre ki van poróbálva, hisz ez a magyar-nak sohasem akarta kárát és veszedelmét, mert hát Világosnál is csak azért tette le a fegyvert, hogy azt a derága sok tengernépet akarta megkimélni a haláltól, — oszt még is azt beszél róla az világ mintha, — hejj hejj Istenem! mintha bizony áruló lett volna; — ha még valaha egy kis alkotmányos ostromállapotot is meg akarnak poróbálni, már az is jobb lesz ha magyar hadügy-miniszter kezéből fog lenni, — ugy is sok furcsa história lesz még a jövő Pünkösdig, — no hát addig is az Isten áldja meg kigyelmedet.

Karakán Marózi
gulyás-bujtar

XIV.

Tisztelt Matyi bátyó!

Máhiszen megbocsásson kelmed! ha levellemmel alkalmatlankodom, de hát sok nekünk a panaszunk, osztán, ha el nem mondanánk kelmednek — hát isten bizony kifurná az oldalunkat.

1-ör is. Volna hát már nekünk magyar miniszteriumunk? de hát mit ér az, ha még most is trafikot kell pipáznunk, igaz hogy már magyar trafikot, de hát épen azért büdösebb is a füstje. Dohányt ugyan plántálhattunk volna, ha a pénzügyminiszteri rendelet 6 héttel előbb jött volna... de hát a meg oly méreg derága lett volna, hogy akár jóféle fűin sáfrányt szihatnánk azon az áron.

2-or. Alkotmányunk is helyre volna már állítva, azt mondják, nem tudunk mi kérem szépen róla semmit, mert hát itt csak egy garázdálkodik a pénzügy mint az előtt, meg muszáj nekünk stemplizni még a bornyu fülét is.

3-or Szabadságunkat is vissza adták volna már? azt halljuk, de hát meg nem foghatjuk, hogy miért tilalmas hát még mindig a becsületes magyar embernek a fegyvertartás? hogy a kártékony verebeket és varjúkat ne pusztíthassuk?

Ezek a dolgok sehogy sem férnek a mi fejünkbe, csak azt akarta tudatni kedves Matyi bátyóval

Kolompós Gábor.

Adomák két tréfás rektorról.

Volt az elmúlt jobb időben somogyszélben két igen tréfás rektor, kiknek legnagyobb gyönyörűségök abban telt, ha egyik a másikat valamivel boszanthatta.

Abban az időben, midőn még a puszkáért felis akasztották a becsületes magyar embert, s házról házra kutatták a fegyvert, az egyik rektor felbiztatta a kutató zsandárokat, hogy csak menjenek a szomszéd rektorhoz, van annak puskája, ott van a puska betámasztva a kuczkóba, csak vegyék el tőle.

A zsandárok lóhalálában mennek a szomszéd rektorhoz, meg is találják a puszkát a mondott helyen.

„Áhá itt a puska — kiállt az egyik zsandár — hát az engedély hol van?”

— Hát az engedély meg itt van la — mutatja fel rektoram a Waffenspaszt.

Persze a zsandárok megütközve látták, hogy gonoszul rá vannak szedve, — kezdenek szapperlótozni. Kérdi aztán a rektoram, ki küldte

öket ide? a zsandárok megmondják, hogy a szomszéd falu rektora.

— No az, gonosz egy ember, lová tette az urakat, hanem hát csak menjenek hozzá vissza, annak is van egy puskája, de Waffenspassza igazán nincs.

A két dühös zsandár rohan vissza azzal a szándékkal, hogy ha megtalálják a puszkát, a rektor hátára fogják kötni, s úgy verik végig az utcán. Épen a kapuban találják a rektort pipázgatva, rá ordít dühösen az egyik zsandár:

„Az urnak is van puskája ne tagadja...”

— Van igen is, —

„De nincs engedélye hozzá ugy-e?”

— A bizony nincsen —

„Hát hol az a puska, adja elő tüstént!”

— Itt van az udvaron ni, vigyék el az urak, ha tudják, hanem vigyázzanak, hogy valamelyiköknek a lábikrájába ne kapjon; — ne te ne puska hol vagy? kiálta a rektor s a hívásra elő is ugrott a „puska” egy bozontos komondor képeben, s ha a rektor nem csitítja, csakugyan inába harap valamelyik zsandárnak a puska!

Az egyik rektor tőszomszédját és komáját Bak Jánosnak hitták. Azzal meg egyszer azt a tréfát csinálta, hogy meghívta egy kis özsonnára a kertjébe.

Bak szomszéd el is ment szívesen, felkeresi a lugosban pipázgató rektort.

„Jó napot édes komám uram! hát kész-e az özsonna?”

— Kész biz a kedves komám! jerünk amoda van ni — s e szavakkal oda vezeti Bak uramat az eleven jázmin kerítéshez, mely a kertet körül övedzé, — mondván: „itt van” tessék kedves komám! maga szereti az efféle zöld csemegét rágicskálni.”

Egyszer meg az ádándi vásárban azt a tréfát követte el Bak nevű komájával a rektor, hogy egy embert — kinek üzekedő kecskéje volt, oda küldött Bak uramhoz azon ajánlással, hogy annak meg bakja van. Hanem már ezért a tréfaért osztán Bak uram, puszkával kergette a rektor komát.

Tigriskörmök.

Miért szokott Madarász mindannyiszor, valahányszor csak alkalom kínálkozik — Andrássy, Lónyai, Eötvös és Gerove urakra olvasni 61-i beszédjeikből?

Hát csak azért, hogy emlékeztesse a tisztelt urakat, hogy a 61-i beszédek szerezték meg nekik a . . . miniszteri tárczát.

A sok idétlennél idétlenebb Deákpárti válaszok, melyek mindanyija Kossuth levelét igyeckszik megtámadni, — oly bőséggel termenek, mint eső után a gomba. Somsich ur is kirukkolt egy hosszú litániával. Szja bizony könnyű a békáknak itthon kuruttyolni, midőn a tavaszt hirdető gólya, a békák királya . . . még mindig idegen földön kénytelen kelepelni.

Kis kutya, nagy kutya, ne ugass hiába!

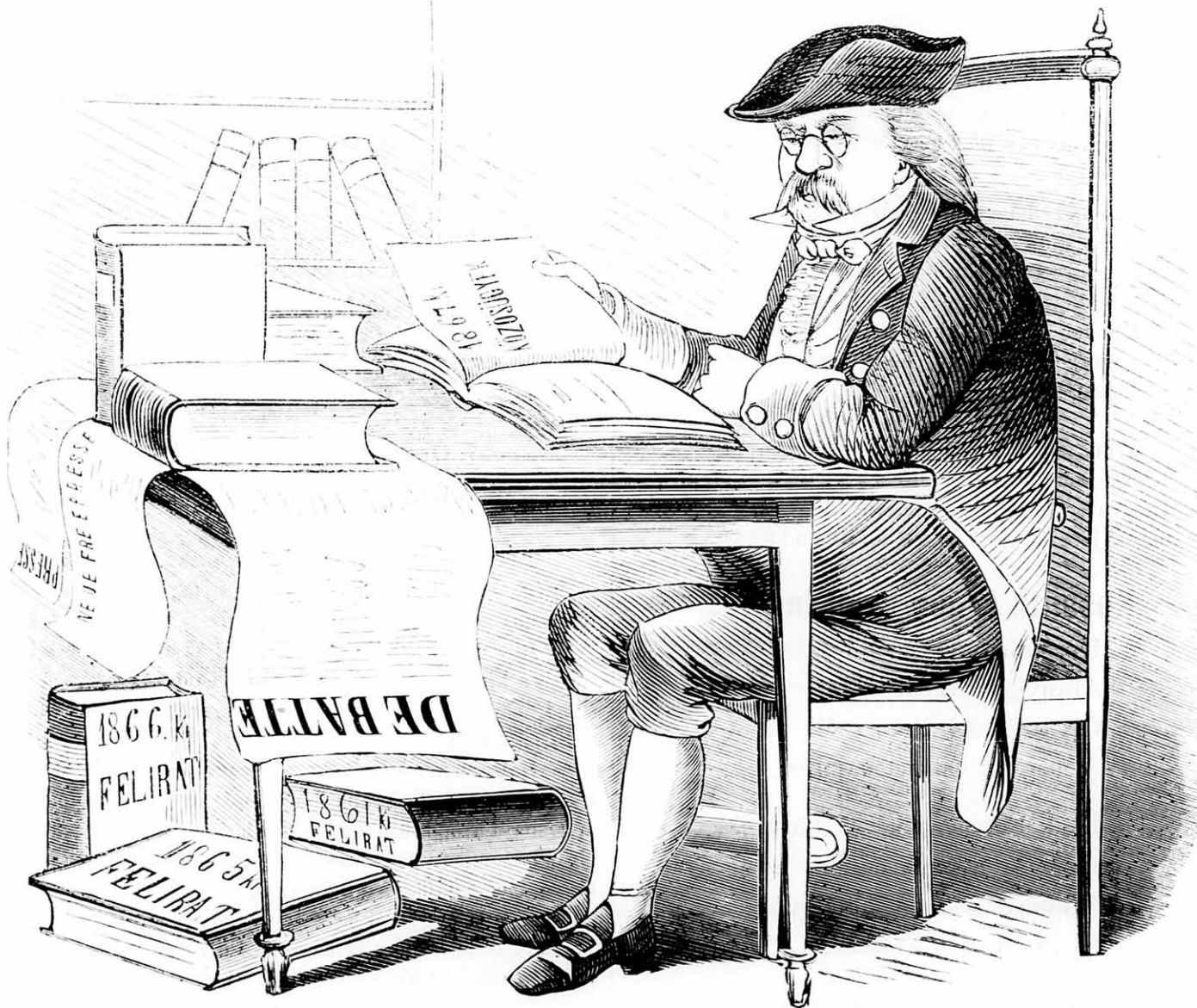
Per amorem Dei pater Déri! tudja e atyaságod mit mond a szentírás? Jaj a megbotránkozónak, de még jobban a megbotránkozótatónak, ha tudná ezt atyaságod — nem ragasztatta volna fel a krisztus keresztje mellé két oldalt a rókusai templomra e következő kortes plakátot: „Éljen Ráth Károly pestjősefváros képviselője.“

Egy bajai levelezőnk arról tudósít bennünket, hogy midőn a miniszteriumot kinevezték, a polgári olvasókörben oly általános volt a jókedv, hogy még Kazinczy mellszobrára is összeültette bokáját és táncolni kezdett. Hát most a közösligynek törvényvé üttetése után, ugyan van e kedve táncolni Kazinczinak?

Léváról azt a kérdést intézi hozzánk valaki, hogy igaz e az, hogy a magyar miniszterek plundrában járnak? Igaz biz az atyámfia! s a miniszter uraktól még rossz néven sem lehet venni, mert hát a Kossuth levele óta igen melegök van. Hanem már a furesább egy kicsit, hogy Léva néhány fiatalabb alkotmányos tisztviselője, — kik azelőtt csengő pöngő sarkantus esizmában parádéztak, — mostan szinte bugyogóban katonáskodik.

Kutyabagason szóba jött, hogy bizony jó volna már ott is egy dalárdát alakítani. Erre a hirre az oda való kutyák annyira megijedtek, hogy rögtön egy egész oktavával kezdtek hangosabban ugatni.

Ugy halljuk, hogy midőn a Pesti Napló szerkesztője Görgeinek Kossuth levelére vonatkozó nyilatkozatát közzétette — Emich ur a kiadó így kiáltott volna fel: „500 előfizető perdü.“

Eredeti fizimiskája tudós Lusztkandel urnak.

A legelső osztrák-magyar tehát Deák Ferencz? így nevezték el őt a „Wiener Zeitung“, „Correspondenz“ és „Presse“ című bécsi centralista lapok, melyek az ujkor bölesét kegyes pártfogásukba vették. Nem hiszünk, hogy fel ne kiáltott volna Deák e bókra: „ments meg uram az én jó barátaimtól.“

Csak veszett irigyeink nekünk azok a németek! hogy hogy? hát egyetlen egy valamire való építettünk — az akadémia palotájának remek faragványait, mind beragasztották a koronázási ünnepélyre aranyos papírral, hogy a külföldiek előtt arra se lehesünk büszkék.

Az 1848 numerosos lap statisztikai adatak ezim alatt közlötté, hogy Pulszky Ferencznek, Kossuth nyílt levelére adott válaszából ennyi meg ennyi ezer példányt nyomtak. Denique most sül ki, hogy miután itt Pesten ingyen sem kellett, sőt több helyen elégették Pulszky uram válaszáat, a vidéken akarnak gseftet csinálni vele. Csongrádra ugyan jó helyre vitték, hogy belevesszenek mint Bertók a csikba, abba a becsületes Csongrád városába, mely képviselőjét is felkérte, hogy a mennyire tőle telik, a közösiügyi javaslat ellen működjék.

Már most azt mondja meg nekem a kultuszminister, ha tudja — hogy a budai plébánia orgonáját miért hangolták a bécsi udvari templom orgonájához? vagy az orgona hangolás is a közösiügyi elaboratumhoz tartozik?

Greispichler pesti háziur, miután a koronázási meuet az aldunasonon fekvő három emeletes háza előtt halad el, feldiszítési költségek fejében lakóitól minden ablakért 4 pengő forintot követel, s a ki nem fizet, annak felmondja a lakást. Ez aztán a valóságos kényszer pótlékadó, hogy még a feldiszítést is a lakók fizessék meg.

Ugyanezen érdemes Hausherr, óriási falragaszokon hirdeti, hogy a háza előtti árnyék, — mely reggeltől fogva egész déli $\frac{3}{4}$ 12 óráig tart, — a koronázási alkalomra jutányos áron kibérelhető.

Kossuth Lajos szép levele.

Kossuth Lajos szép levele . . .

Aranyigazsággal tele, —

Olyan édes igazán szól . . .

A magyar nemzet bajjáról.

Deák Ferencznek van küldve, —

Egy egy gyöngy minden betűje;

Mindenik szó azt mutatja :

El van a szép haza adva.

Minden ember várva várta,

Mit felel majd Deák rája?

Hej! mert ama másik félnek . . .

Részén a tények beszélnek.

Kossuth irt szép magyar nyelven —

Hogy arra Deák feleljen,

S felelettel ki rukkol ki?

Kemény! Pompéri és Pulszky!

Kemény a „Pesti Naplóban“

Puffogat iszonytatóan . . .

Itt szokott lenni megírva :

„Vigadj magyar! de csak sirva.“

Pompéri „Magyarországa“,

Szinte hetykén neki vága . . .

Hogy a nagy világ hadd lássa :

Minő egy szunyog dongása?

Pulszky! a negyvennyolez ezimü

Lapban — mely miniszterszinü —

Hebegett olyas valamit!

Mit azelőtt maga se hitt.

Ezen gyenge orátorok,

Fogadatlan prókátorok!

Népszerűtlenné nem tevék . . .

Kossuth Lajos szép levelét.

Csizmadia.

Az öreg Ábrahám levelei.

I.

Tekhintethes szerkhesztü or!

Tessik megengedni az öreg Ábráhámnak, ha niha niha egy khis thudósithást fflug az ojságba bekhöldeni, lesz abba mindenfhile, csak épen hizelkhedis nem.

Itt van a khoronáció — Gatt! az egisz világ mind eshak a khoronázást akarná látni Ünd epez nix üme-sünst, mert utt khirem minden nagy urat meglehet látni, ganz paradiba.

Hab ach mach gedocht . . in megnizem, és elviszem a fhelesigemet, a Rebekha lányumat, meg a Khobi fija mat, majd áréndáluk egy ablakhut, azuthán egyúttal elgytthet mig a sugorom, meg a fhelesige, meg nigy lánya, meg a dajka, azuthán az in báthyám fhelesigestül, meg az itt khis gyerekhe — legalábbigy minjiaan látunk valamit, is azirt hugy láthassák szhivesen reszkhirozok gavallirmessig khit három fhurinthot.

El is indultham ablakhut kheresni.

Egy házban csakugyan a khapura khi vút irva, hugy utt van ablak khiadandú, még phedig khettül. Nü! gundótham magamba, es wird epez nix schlecht sein, az egyiket megtharthum magunk számára — a másikat meg rebaekal fhugom khiadni, így azuthán látni is fhugok, meg phinzem is lesz. Bementhem, megkhirdeztem mit khirnek irthe? Ha mind a khettüt khiveszi, akkhur eshak hárúmszázütven fhorint, de ha csak az egyiket thetszik, akkhur 200 fhorint; Di Krie solst thü ganef bekhümmen — hárúmszázütven fhurint hód

e gesógt! egy ablakíró, phedig csak 200 frint. Míg a szű is belim fhagyutt ijedtembe, hirtelen nem thudtam mit mundják, azt mundtam hogy nekhem hárum ablak khöll.

Hat das die Welt gesehn? A szbeginy zsidút szhidják, hogy nagy intherest hűz a kheresztinyen — thessik, ezek kheresztinyek és szinte huznak. A zsidú az igaz, hűgy a phinztil huz inthert — de a keresztény már thübbre ment, mert ez az ablakhon is tud huzni. — Most tehát nem megyek a khuronációra, hanem nálunk úgy is lesz khiráj választás és khuronázás, mert Phönküsd-khor fogják választani a phönküdsdi khirájt, s ekkor fugják meg is khuronázni — hát megnizem ezthet — ez nem kerül semibe, míg is megláthum — azuthán bátran mundhatum, hűgy in is láttham wi sógt me? phönküdsdi khirájt

alázathus szulgája
Az öreg Ábrahám.

Pattantyuk.

A sz. m. i. barátok úgy hivták egymást hogy Convent. Volt ennek a jámbor Conventnek egy még jámborabb csacsija, és egy még annál is jámborabb csacsi hajtója, ki a mily bamba volt ép oly tudakos akart lenni. Egyszer korán reggel be állit a csacsis a gvardiánhoz, s azt mondja: „Fő tisztelendő uram jelentem egész átossággal, meg szaporodott egy taggal a Convent!

Hogy hogy!? kérdi a szent atya.
Hát meg ellett a csacsi.

A. V. i. püspök minden uradalmában pompás eszerépfedelü birka aklokat és marha istállókát csináltatott. Hanem a pátronátusa alatti népiskolák, csak zsuppal vannak fedve. „Ad majorem Gloriam Dei.“

A legközelebbi tisztválasztáskor nagyban korteskedett egy élelmes volt beamter, kit még soha semmiféle kormány változás hivatal nélkül nem hagyott. Azonban ő kigyelme, köztudomás szerint semmire sem volt képezve, csak úgy kontárkodott mindenben, és minden kormányváltozás után új és meglepő alakban lépett elő. Most épen szolgabíró akart lenni. Hanem fel áll erre, egy elmés kortes s azt mondja: uraim! rég tapasztaljuk már, hogy ezen ur itt mindég olyan hivatalt viselt a mihez épen nem értett, hogy tehát a régi jó szokás ki ne menjen a divatból, én azt volnék bátor indítványni, hogy most meg tegyük

meg megyei fő orvosnak. Erre persze nagy kaczagás támadt a választók között, és a beamter hoppon maradt.

Az országgyűlési karzatról végig néz egy vidéki atyafi a hon atyákon, s felsohajt: Istenem de sok szép ész ez egy rakáson, de sok embernek a fejét be kellett verni azért hogy ezek itt együtt lehessenek! s közösügyi munkálatukkal beverhessék az egész ország orrát!

Tractualis gyűlés volt túl a Dunán egy helyütt, hol a pénzkezelők is számadoltattak. Azonban a számadás csak olyan régi módi „nesze semmi fogd meg jól“ féle vólt. Hanem ezzel nem elégedett meg egyik a fiatal „kurkászolódo“ romlott nemzedék közül, hanem keményen követelte a számadások pontos vezetését, s nyilván tartását, mert — úgy mond — mi azt akarjuk tudni, hova és mire fordittatik mind az, a mit mi keservesen fizetünk. Föláll erre egy régi szabásu érdeklött a vaskalapos n. t. urak közül, s nagy kegyesen azt mondja „ugyan édes uram ösém! már hogy lehet maga ennyire kíváncsi!?

Verstálány.

Karakán Marcztól.

Leggyönyörűbb ünnep kezdete létemnek,
Melyen legelsője vagyok én népemnek.
Szeretetből ered minden dicsőségem...
Midőn hódolattal rajong körül népem.

Fényem, dicsőségem igaz csak múlandó,
De mindegyik percze kéjt és gyönyört adó, —
Ez alatt örömr s jólét van köröttem...
Virág tengerében gyakran megfördtem.

Szépnek és a jónak én vagyok elsője,
Közös akarattal felkent fejedelme. —
A boldog dicsőség igaz, csak egynapi,
S azért bal jóslattal — ha talán valaki
Kurta boldogságomhoz méri tiedet:
Vedd fel ellenedtől úgy mint irigységet.

Igaz, hogy baj midőn dicsőség boldogság...
Csak kurta időre nyiló tarka virág —
Ép azért adja hát e nemzet Istene!
Hogy legelső urát ily sors sohse érje.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Nt khedves Miskha bátya! meg van még mogának a mi-napijukhedve?

Mihály. Meg bizon nekem Iczik szomszéd, söt jobb van most mint valaha . .

Iczik. Bizonyosan a kurunácziónak ürvend Mihály gazda?

Mihály. Már hiszen, ha nem épen annak is, — de hát örvendek annak, hogy

Deák semmitsem tudott felelni Kossuth Lajos levelére, egyetlen egy betűjét sem vala képes meg-czáfolni.

Iczik. Vas zogt Mihály bátya . . hiszen az üregh or felelte az ojságokban és kijelentette: hogy Kossuth ellenében mogát és eljárását igazulni nem tartja szökségesnek.

Mihály: Bizony pedig igen is szökségesnek tarthatta volna Iczik szomszéd, mert lássa, eddig az ideig mindig azzal ámitottak bennünket, hogy Deák Kossuthnak a megbizottja, ezért tiszteltük osztán annyira; azért biztunk benne az utolsó pillanatig, — de hát már most lassan lassan le kezd a hályog hullni a nép szeméről, kisült hogy Deák nem barátja Kossuthnak. Meglássa Iczik szomszéd a koronáczió után mi marad meg mindazon mondva esinált nagy dicsőségéből, melyet reá aggatott azon hivatal vadászok serege, kik a Deák köpönyegének gallérjába fogódzva másztak az uborka-fára.

Iczik. Khedves Miskha bátya! ne kárhoztassa khend Deákot, hiszen ü nem erüszakulta pulitikáját senkire . . nem khérte fel a thübséget, hogy vele thartsun, nem khurteskedett senki mellett . . das zög i . . .

Mihály. Már iszen Iczik szomszéd mondhat amit akar, hanem hát én meg azt khedem, hogy — hát Dezsöfy képviselővé val megválasztatása végett nem irt Pozsonyba Deák? hogy milyen derék hazafi! pedig . . jól tudjuk, hogy a megboldogult minö derék muszkavezető volt, — osztán meg . . .

Iczik. Aj vaj . . khedves Mihály bácsikám, most maga haragus ember, most magával nem lehet puliti zálni . . .

Mihály. No hát, ha nem lehet, isten megáldja Iczik szomszéd! . . . ugy is dolgom van . . . fel kell keresnem . . .

Iczik. Megálljon Mihály gazda! haraggal csak nem vá-lunk el egymástól, mi a menydürgüs menykhüt khöll felkheresni khendnek?

Mihály. Mit e? hát a két kis csacsim elveszett a kert alól s most nem tudom merre van? . . .

Iczik. Majd előkherül az, ne philjen semmit . . . csak nem vitték el a vármegyire szul abirunak vagy eskhödtnek?

Mihály. Dehogy vitték, . . . dehogy vitték, — nem kel-lenek oda olyan kis szamarak.

Iczik. So war ijach a Mensch bin . . . igazshága van khendnek Mihály gazda.

Kiegyezkedés.

Az insurgens a kezébe markolt

Egy roszt pisztolyt, melyen kakas nem volt.

Uram! kend az az Alvinczy? — így szölt,

Nem izélné kend meg ezt a pisztolt? —

Ludas Matyi gyorspostája.

Pesten, Budán most ta t
A nagyserü pompa . . .
Ezsistet, aranyat
Sörnák sét a porba, —
Majd csak hull nekem is
Talán a markomba.
A veres postóból
Is ha sakithatok,
Okkal móddal majd egy
Jókura darabot,
Magamnak belülle
Nadrágot varratok . . .
Akkor astán én is
Kurjantok egy nagyot . . .
De külömben nem.

N . . J . . Ielkész urnak N. Ladányba :

A köszönet csak is S . . . Gyulát illeti,
Önnök a nevében átadtuk már neki.
Ám most rajtunk a sor, hogy lelki atyánknak —
Meggköszönjük szépen a jó adományokat.

B . . Laczinak : Kérünk azokból a bácskó pattantyukból
többet.

Csírke Ferinek : Vettük a küldeményt, közölni is fogjuk.

Karakán Marczinak : a napokban magán levelet írunk.

Kérelem

a

t. cz. előfizető közönséghez!

Tisztelt negyedéves előfizetőinket, kiknek előfi-zetési ideje e hó végével lejár, honfiai bizalommal felkérjük, hogy a jövő évnegyedre is legyenek szívesek „Ludas Matyit“ a magyar nép mullattató ké-pes ujságát jávatni, s előfizetéseiket megújítani, hogy a szótküldésben hátrány ne történjék.